

Тези капчици паднали точно до стълбите на двореца.

Минало се време, всичко в двореца утихнало. Синът на Севда растял при баща си и доведената сестра на Севда. Тя винаги питала детето чие е, от къде е.

Един ден, точно до стълбището на двореца, където паднали трите капчици кръв от главата на лястовицата, поникнало ябълково дръвче. Раснало, раснало, станало колкото човешки ръст. Когато минавал царският син покрай дръвчето, то го милвало с клони, а когато минавала царската снаха – навеждало се и я удряло силно по главата, по краката, докато тя паднела на земята.

Днес така, утре така, царската снаха се ядосала и рекла на мъжа си:

– До стълбището расте едно ябълково дръвче. Заповядай да го отрежат, докато е още малко и корените му са крехки, защото ми пречи и ще цапа с листата си наесен.

– Защо? – рекъл царският син. – Нека си расте. А за листата не се безпокой.

Разсърдила се тогава тя и рекла:

– Да, но колкото пъти съм минавала оттам, то ме удря с клоните си. Отрежи го!

– Няма да го отрежа! Колкото пъти минавам оттам, мене пък ме гали с клоните си. Щом те удря, не се приближавай, минавай отстрани и нищо няма да ти се случи.

Заплакала от ярост и гняв жена му, замислила се как да унищожи дръвчето.

А дръвчето още пораснало и клоните му се удължили.

И когато царският син отишъл на лов, тя заповядала веднага да бъде отсечено.